

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАС

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Глас“ ще излиза всяка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 3 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Парти за побликуваните обявления и други се прълзатъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонаментъ въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣтнани и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Приставите по 2 ст. на дума. Абонамента се плаща на Администратора на П. Дуневъ. — Единъ брой 20 ст.

Д-ръ Т. Живковъ тази година на 21-ти то, имения си денъ, нѣма възможност да приема посѣщения.

Капитанъ Т. Габаровъ, не ще приема посѣщения на имений си денъ 21-ти т.

За въ бѫдъще ще даваме гласност за всички, както прѣводни, тѣй и оригинални литературни произведения, които се появяватъ на езика ни. Извѣстията, безплатно ще слѣдватъ въ 3 броя подъ рубриката »Нови книги и списания«. Умоляватъ се всички автори, прѣводачи и издатели, да испрашатъ по 1-2 екземпляра отъ изданията, прѣводите и съчиненията си.

Мария Петрова
Дорданъ Чр. Члѣсаровъ
ВѢНЧАНИ:
София, 11 Февруарий 1898 год

ОБЯВЛЕНИЕ

На основание даденото ми пълномощие и склонено усъвършаване съ жителската на г. Плевенъ, Х. Айше Садикъ Х. Юмеръ Бенова, обявявамъ на жителите отъ г. Плевенъ и околните, въобще на желаещите, че продавамъ, бранецето, назицвамо „Комударъ“ въ околността на г. Плевенъ около 4—5 хиляди декара. Желаещите конуващи, дружества или общини могатъ да се отнесатъ до менъ, подписанъ за споразумение.

14 Февр. 1898 г. Ив. Ив. Доковъ
(адвокатъ)

Плевенъ, 15 Февруарий 1898 год.

Послѣдните успѣхи на България въ Македония възбудихъ злъчта на Сърби и Гърци срѣщу българите. Слѣдъ като протестите, които респективните правителства на Сърбия и Гърция да дохъ на султана останахъ безъ послѣдствие, злобата на послѣдните минъ всяка граница на приличие. Въ това отношение особено се отличихъ правителствените органи на днешния кабинетъ въ Сърбия. Ний не разбираемъ каква цѣль гони правителството на Владана Георгевича съ тази атака. България всяка е давала най-голѣми доказателства за своето миролюбие. Интересите на нашето отечество всяка съ изисквали да живѣемъ въ добри и приятелски отношения съ нашите съсѣди. България има нужда отъ миръ, за да може да се развива и прогресира. Отъ същиятъ миръ има нужда и Сърбия. Положението на послѣдната не е отъ розовитъ. Нейните финансии съ въ такова плачевно положение, поминъкъ на населението тѣй осъжденъ, положението на служащите тѣй мизерно, што заслужва отъ наша страна не зависи, а справедливо съжаление; връхъ това и партизанските страсти така разюзданы, правата на данъкоплатците тѣпкани и отношенията съ населението така натежнати, што мислимъ, че не ще е далечъ денътъ, когато ще бѫдемъ свидѣтели на едно отъ най-непрѣдвидимите приключения — войска и народъ да се биютъ и убиватъ по улиците. Срѣбъското правителство вмѣсто да види опасността, която угрожава кралевството и Династията, и да се погрижи за умиротворението на духовете, да удовлетвори справедливите искания на народа, като му възвѣрне суспендиранията конституция, прибѣгва да раздухва умразата между сърби и българи и

да прѣдизвика послѣдните. Неуспоримо е, че единъ и другите — българи и сърби — иматъ нужда отъ вътрѣшнъ миръ, за да се развиватъ и унапрѣдватъ, като взаимно се подпомагатъ въ всичко. Нито България, нито Сърбия съ напрѣднили що-годъ въ промишлено и търговско отношение, а тукъ е и най-голѣмата опасностъ, защото Австро-Унгария всяка година истегля милионите, които можехъ да послужатъ за процътвяванието на една добра промишленостъ въ балканите, толко повече, че артикулира за тази промишленостъ съ плодъ на сѫщата земя. Съ нашите произведения, които Австро-Унгария купува по инициатива на императора, тя изсмуква нашите богатства и ний, при нѣмането на своя индустрия, сме принудени, волове и неволею, да прибѣгнемъ и купуваме нейната. Отъ нашият трудъ се ползваме не ини, а Австро-Унгария. Ето защо ний намираме, че поведението на сърбската официална журналистика, на самото Министерство, а така също и угрозите на кралъ Милана, за осаждатели. Ний не сме завиждали и никога нѣма да завиждаме на Сърбия въ нейните стремления да обедини всички сърби въ едно, нѣ нека ти търси тѣзи сърби не въ Македония, гдѣто населението е чисто българско, а на съверъ и западъ отъ своите граници. Ний ще бѫдемъ първата държава, когато ще изградимъ сърбски народъ, ако той сполучи да постигне това обединение. Ако сърбите иматъ свое национално честолюбие, то и българите иматъ своято. Притените на сърбите надъ Македония съ неоснователни, защото Македония всяка е била страна, населена отъ българи и всяка е съставлявала неотемлема част на Старо-Българското царство, както и страните на истокъ отъ Българска Морава. Ний трѣба да имаме по-голѣми притенции отъ срѣбъските не само надъ Македония, нѣ и надъ тия земи, които се присъединихъ на Сърбия следъ Руско-турската война; нѣ, ако ний не сме изявлявали тѣзи притенции надъ тѣзи окръзи — Пиротски, Нишки и Врапченски, които съ населени отъ българи, и които сърбите се стремятъ да посрѣбъватъ съ крути мѣрки, то е, защото правителство всяка се е старало да поддържа добри отношения съ срѣбъското и да не дава поводъ за раздори. Нѣ сърбите и до днешенъ денъ не съ същими, както трѣба, тѣзи миролюбиви стремления на българите, като не веднажъ съ давали поводъ за прѣкъсване на официални спопенения съ българското правителство, като ни даже и нападихъ по единъ върхолемъ начинъ, когато нашите братя въ Румъния обявихъ присъединяването си къмъ българското княжество. Сърбия е завиждала на успѣхъ на България и това се е отразявало и ще се отразява и за въ бѫдъще пай врѣдно на международните ни отношения. Това сѫщето става и днесъ. Отъ една страна завистта, а отъ друга — безисходното положение на срѣбъските правителства съ били най-честити причини за раздори между България и Сърбия. Днешното срѣбъско правителство на чело съ Владана Георгевича е едно отъ най-непопулярните правителства на Сърбия и като не може да расчета на народното довѣрие, тѣрсъ исхода отъ неловкото си положение въ скарванието на Българи съ Сърби.

Раздухването на умразата, распалванието на страсти е врѣдително и за сърби и българи. Съ крамолитъ си ний всяка ще служиме за полза на общите врагове на славянството, отколкото на себе си; всичко това, което се върши днесъ въ сърбия, както и отговоритъ отъ България, ще се отразятъ най-злѣ на международните ни отношения, които, ако тази обстановката и необмис-

ленна атака въ Сърбия се продължи по дълго време, ще послужи за скъсване на дипломатическите отношения между тѣзи двѣ държави. И кой ще се ползува отъ това? Нито Сърбия, нито България, отговаряме ний. Отъ счекванието ни ще се ползватъ нашиятъ общи врагове, които ще бѫдатъ въ въсторгъ, ако сполучатъ да постигнатъ цѣлъта си. А това ще бѫде не минуемо, щомъ сърбите си позволятъ да повторятъ дѣйствията си отъ 1885 год., защото всѣки народъ си има своето национално честолюбие и обида ще е за него, ако той не съумѣе да се защити. Сърбите ни обидихъ и продължаватъ да ни обиждатъ, нѣ въ всѣки случай ний не трѣба да губиме изъ прѣдъ видъ, че трѣба да бѫдемъ по скромни и миролюбиви. Ний не сме прѣдизвикали никого и не прѣдизвикваме и ако сме отишле въ нѣкои случаи по-далече отъ своята пасивностъ, то е, защото не сме могли да притѣрпимъ провокациите на прѣдъвидателите, върху които ще тежи всичката отговорностъ за последствията. Ний нѣма да се побоиме, както не се побояхме и въ 1885 год. и ще докажеме, че ний знаемъ да защищаваме своето, както трѣба.

МѢСТЕНИ.

На панаходата по случай 25 годишнината отъ обѣсванието на многозаслуживши на отечеството апостолъ Василия Левски, както казахме въ миналия брой, отъ страна на военитъ власти тукъ присъствувахъ само нѣколко души офицери на чело съ г-на подполковника Лукова. Отежгувавахъ полковия командиръ г-нъ Фиковъ, дружинникъ командиръ г-да Мариновъ и Поппоповичъ, завѣдующъ домакинството г-нъ майръ Бояджиевъ и въобще всички онѣзи офицери, които съ присъствието си трѣбва да покажатъ на простите съмѣрти, че тѣ почитатъ памѧтта на онѣзи синове, които съ си принесли живота жертва на олтаря за отечеството. Ако нѣмаше Левски, Бенковски, Раковски, Баташкитъ, Перущински и прочие кланета; ако не бѣхъ онѣзи хиляди синове руси и българи, които си положихъ кости съ свободата на България, то днесъ г-дата като Фикова, Маринова и проч. не щѣхъ да се ширятъ на широко, на широко, по плѣвенски улици и да продаватъ на топтанъ изъ кахвенетата патриотизъмъ. Офицерството у насъ е най облагодѣтелстваната класа, слѣдователно и тѣзи класа е най обязаната да почита памѧтта на подобни герои — мѫжчици. Ако обѣрнахме внимание на тая случка, правиме го за туй само, защото бѣхме зрители, когато сѫщето тѣзи г-ди офицери на чело съ г-на Фикова присъствувахъ на панаходата за Стамболова. Спорѣдъ понятията на г-да Фикова, Маринова и проч. Стамболовъ, види се, да е заслужилъ повече нѣщо на отечеството отъ колкото апостолъ Левски. Понятията за дѣлга бива спорѣдъ хората — каквите сѫщето съ хората, такива сѫщето и понятията.

Горкиятъ Косто Хинковъ живѣ да го оплачешъ. Гдѣто сѣдне, отъ гдѣто стане, все се оплаква, че г-нъ Столповъ, на когото божемъ нашъ Хинковъ билъ политически приятелъ още отъ 1880 година, билъ го ритналъ, и се билъ обкръжилъ само отъ душманите си. Подобно едно оплакване сърпазарския политикъ е направилъ и прѣдъ г-на Милошева, администратора на в. „Миръ“, когато той послѣдния му поискъ да си заплати абонамента за три години. Като свѣршилъ дѣлгата си времияда, бай Косто намѣрилъ за нуждно да добави още, че той отказва да заплати абонамента си, защото г-нъ Столповъ се заобви

когато съхора не приятни нему, разберете на нашът Хинковъ, и че той за въ бъдяще ще ѝ да помага на опозиционните въстници. Същата декларация и предъ същия г-н е направилъ и Евстатий Реджовъ. Ний, които живеемъ отъ дълги години въ Плъвенъ и които познаваме и зъбите, както се казва, на Коста Хинковъ, ще си позволимъ да го запитаме, понеже той твърди, че отъ 1880 година билъ съмисленникъ на г-на Стоилова, да ни каже прѣзъ 1884 год., когато една компания отъ весели хора на чело съ Ячо Бързияновъ, кръщавахъ Коста Хинкова, и като *печатъ даръ духа святаго*, му испочуихъ огълъданата въ салона и испохвърлихъ столоветъ въ кладенеца и тогава той — Хинковъ все политически ли приятел бѣше на г-на Стоилова? Да ни коже още бай Хинковъ, какво участие е вземалъ въ политическите борби отъ освобождението до 1894 година, на коя политическа партия е билъ членъ, гдѣ и кога е вземалъ участие въ събранието на партизаните на Г-на Стоилова, така наречението прѣди консерватори, въ кой списъкъ на консервативната партия фигурира и лицето на Хинкова, кои протоколи и рѣшения на консервативната партия тукъ, въ Плъвенъ, носятъ подписа му? Ний знаемъ, че покойния братъ на Хинкова, Тодоръ Хинковъ, бѣше членъ на консервативната партия, а Косто се ползваше съ името *п... к...*, както е справедливо бѣхъ го нарекли нѣкога приятели.

Косто Хинковъ, като политиканъ, винаги е широполетувалъ и отъ този си занаятъ, още не се е отказалъ и нѣма да се откаже никогажъ. Той е билъ партизанинъ на кметската заплата — 300 лева въ мѣсецъ и на депутатския мандатъ на денъ по напалеонче, а не на нѣкакви си възвишени политически началата. Устаря киратията бре, и отъ занаята си да лже, пакъ не се оставя.

Нѣкои спекуланти граждани сѫ се разшавали изъ селата да наематъ отъ общините правото отъ октюра. Понеже спорѣдъ новия законъ, общините ще иматъ много по голѣмъ доходъ отъ това даждие, то ний обрѣщаме вниманието на селско-общинските власти, добрѣ да си отварятъ очите като произвеждатъ търговетъ.

Ний знаемъ, че има лица, които сѫ съгласни да наематъ октюра на всички селски общини въ окръга съ по 1000 лева всѣкоя една. Да иматъ прочее общинските власти и това обстоятелство прѣдъ видъ.

Вчера, 14 Февруарий, по случай рождениятъ денъ на Негово Царско Височество, любимий ни Господаръ, слѣдъ отпусъ на църква се отслужи благодарствено молебствие въ присъствието на множеството граждани. На молебена присъствието чиновниците, учителското и офицерското тѣло отъ града.

Въ опашката на Свобода, ткачния фаращъ единъ отъ патриотите на нашите самоотверженни задава въпроса, редакцията ни абонирана ли е на „Балканската агенция“, защото сегисъ — тогисъ сѫ се обнародвали депеши отъ агенцията, или денешитъ ни се давани за обнародование отъ окръжното управление, тѣй като то единствено е получавало депеши отъ въпросната агенция. Драскачите отъ фараща прибързахъ да отговарятъ на аркадата си, че той напразно задава тоя въпросъ, защото никога нещѣлъ билъ да послѣда на него отговоръ. За да се успокои „развѣгнуваната“ (?) съвѣсть на патриота, ний въпреки увѣренията на тайфата, отговаряме му, че редакцията ни, ей така, получава депеши отъ „Балканската агенция“ *grates*. Ако редакцията на фараща желае да има теже депеши, то тя обявява за доставката имъ може да възложи върху сътрудника си, онова очилато добиче, наричаемо силямъжинъ — Диваковъ, който на дѣло е доказалъ, че му иде одржи да пиша, по единъ непростенъ начинъ, чюди писма. Ний знаемъ положително, че когато Диваковъ е билъ въ Вратца, открадналъ е едно писмо отъ телеграфо-пощенската станция, адресирано да едно достапочитаемо лице отъ Вратца, което слѣдъ дѣръ години се появи въ ткачния фаращъ. Ето защо, редакцията на фараща, ако желае да има депеши, то да заповѣда Дивакову да се позавърта сегисъ тогисъ около телеграфо-пощенската станция и желанието ѹ да има депеши ще се удовлетвори. Майсторъ е Диваковъ въ това отношение, той хич не се шегува, нѣ пиша, щомъ е запипване и то саалъмъ.

Въстникъ „Истокъ“ сѫщава, че подполковникъ Груевъ билъ вече постъпилъ на българска служба въ армията.

Нѣкои зевзеци, вродѣ на **Диареята**, дръжатъ изъ кафенетата, че когато прочелъ това съобщение на „Истокъ“ бабаитина — М...ъ Бояджиевъ, плавналъ отъ негодувание, че на такъвъ *голъмъ прѣдателъ*, като Груева, се дава място въ рѣдоветъ на дѣствената армия, която той щѣлъ билъ да *разверти*, ако остане въ нея. За да спаси реномето на армията, Бояджиевъ се наставя съ башъ пехливанина „*дрѣжте ме, че ще го убия*“, П... Мариновъ, да правятъ да струватъ, но да не допустнатъ, щото сѫобщението на в. „Истокъ“ да се осъществи. Рѣшено и свѣршено. Бояджиевъ, казватъ, заминалъ за София да заплюе Груева, и по тоя начинъ да го застави да прѣгази Дунава. Цоло Винаровъ, незнаймъ отъ гдѣ се научилъ за тая работа, и веднага телеграфиралъ Груеву за опасността, която му грози и тоя послѣдния отъ страхъ, види се, прѣдъ Бояджиева, уфейкалъ за Петербургъ. Бояджиевъ, до колкото твърдятъ зевзеци, намѣрявалъ да отиде чакъ въ Петербургъ, и тамъ да научи Груева, какъ се клѣтвопрестъпничи. Башъ пехливанина пѣкъ щѣлъ билъ да накаже Цола за дѣто е сѫобщилъ Груеву за рѣшението имъ. Като знаемъ, че нито Бояджиевъ, нито Мариновъ не си поплюватъ дипъ на вѣтара, то трѣпки ни побиватъ. Да му мислятъ впрочемъ Груевъ и Винаровъ — прѣдателитъ и клѣтвопрестъпничитъ, настъ малко ни е касаветь, защото сме отъ спасителитъ на отечеството, не сме си нарушивали клѣтвата веднѣжъ, и сме още отъ партията и *за маакедоония!*

По поводъ на уводната статия въ послѣдниятъ брой на фараща единъ приятел ни моли да защитаме редакцията му: Кого тя разбира за клѣтвопрестъпничи, дали емигрантитъ или останалъ слѣдъ контрѣпреврата офицери. Сѫщо да ни отговори, онѣзи офицери, които извѣршили пловдивския прѣвратъ клѣтвопрестъпничи ли сѫ или патриоти и третъ, да ни каже редакцията, не е ли вѣчъ настанжло врѣме да прѣстане пресъата, въ това число и фараща, да експлоатиратъ по такъвъ безбоженъ начинъ съ емигрантския въпросъ? Приятеля мисли, че всички онѣзи, които наричатъ едната частъ отъ нашето офицерство клѣтвопрестъпничи, а другата патриоти, сѫ патентовани шарлатани, по простата причина, че е убѣденъ, че и тѣ самитѣ не вѣрватъ на онова, което пишатъ и проповѣдватъ. Не е ли смѣшно единъ Табаковъ, единъ Карапановъ, единъ Цвѣтковъ и прочие тайфаджии да наричатъ напримѣръ Пакова, Симеонава, Груева, Бендерева и проч. прѣдатели, а Маринова, Мазакова и Андрѣева патриоти? Чакаме отговора на тайфата по зададенитъ въпроси.

Отъ нѣколко дни врѣмето се развали, имаме постоянно или снѣгъ или дъждъ.

Мѣстното ловд. дружество „Ловецъ“ е направило хайка на 8 т. м. въ мѣстността „Рибенския орманъ“, гдѣто се указало доста ловъ, но по причина на лошото врѣме ловътъ не е могълъ да стане сполучливъ.

Въ село Рибенъ, Плѣв. околия, околнитъ учители направили театр. представление *Иванку убиеца* (! р.) Малко чудно, но казватъ, че се харесало на посѣтителитъ.

На 31 Януари и 1 Февруарий въ с. Божурище по инициативата на тамошните учители съ съдѣстие на околните, изиграли писата „Хжшове“ и комедиите „Цилиндръ и по неволя докторъ“ за въ полза на дѣтската библиотека „Искрица“. Прѣдставлението, както ни се сѫщава, излѣзо сполучливо и посѣтено отъ доста много публика.

Плѣвенското опълченско дружество е разпратило покана до всички си членове въ градътъ и окръгътъ, съ което поканва всички опълченци и поборници да сѫ явятъ на 19 Февруарий т. г. на общо събрание за избиране ново настоятелство.

Както се научаваме, неуреденото още дружество „Св. Панталеймонъ“, готвяло за въ своя полза писата „Хжшове“ отъ Ив. Вазовъ.

Нѣкои отъ учителите при градските основни училища имали обичай да затворятъ дѣцата послѣ занятията, безъ да се придѣржатъ у прѣдписанията на инструкцията по тоя случай. За сега сѫщаваме само факта, като канимъ Г-на училищниятъ Инспекторъ да излѣзе малко отъ пасивното си положение и поогледа, що се върши поне въ градските основни училища, които много малко говорятъ за надзора на ония — въ селата.

Макаръ и да не сме партизани на учителските дружества, по душа по който работятъ, но

не можемъ да не констатираме, заспалата дѣятельност на тукашното уч. дружество въ сравнение дѣятельността му минулата година. Така си е то, когато всичко е едно неразберишъ, та отгорѣ ми и въпроса за спадане и дигане топлината.

ВѢТРЪШЕНЬ ОТДѢЛЪ.

Бѣзъ смѣрть съмъ кървопущане. Въ с. Български Карагачъ, Плѣвенска Околия, умрѣлъ Божинъ Игнатовъ на около 23 години възрастъ, родомъ отъ сѫщото село, 24 часа отъ какъ му била пусната кръвъ на ржката. По тази случка се научваме слѣдущото: Божинъ е боледувалъ около една година отъ кръстъ и бодежъ въ гърдите. Прѣзъ това врѣме му пущала кръвъ Гина Ангелова, по мажъ Дамянова, жена на около 40 години, родомъ отъ сѫщото село. На 2-ї того Божинъ пакъ повикалъ Гина, и тя му пустната, както сама исповѣдала, 150 грамма кръвъ. Това било обѣдъ, а на слѣдующия денъ, по сѫщото врѣме, нещастника Божинъ умрѣлъ. При аутопсията била констатирана и една хроническа болестъ, която е мѣчила Божина и го накарала да вика Гина и му испие послѣдните капки кръвъ, които сѫ били необходими за подържане живота му за още нѣкое врѣме.

Прѣдъ Сѫдебния слѣдователъ Гина Дамянова безъ стѣснение исповѣдала, че е пущала кръвъ, и то освѣнъ на Божина, иль и на всички въ селото, които сѫ ижвили. Отъ тѣхъ нѣкои били още веднага изслѣдвали и признали нейните показания. Тя сѫщница, освѣнъ това, че съ кървопущане се занимавала отъ 20 години насамъ. Това тя изучила отъ братъ си Христо. До като той билъ живъ, а тя още мома, кървопущанието е практикувала сегисъ-тогисъ, но слѣдъ смѣртъта на брата си, тя съвѣсъмъ го наслѣдила въ това. Отъ него ѹ било осътанало и едно малко ножче, съ което пущала кръвъ и което се намира въ ржкѣ на властта.

Какъвъ ходъ ще вземе дѣлото, работа е на компетентитъ по този въпросъ. Но за умѣсто ний намираме да обрѣнемъ вниманието на властта, да слѣди за напрѣдъ подобни прѣстъпници, като Гина Дамянова, които се играятъ съ здравието и живота на хората, строго да ги прѣслѣдва и наказва съгласно закона. Но ний съвѣтваме и нашето население да се остави вече отъ този лошъ навикъ и не хаби на пусто скъпата си кръвъ, толкова потрѣбна за неговото здравие.

Акционерно Дружество „Бѣднина“ въ г. Силистра, ни испраща единъ отчетъ за 1897 г. Отъ равносѣтката, съставена отъ Директора му Г. Г. С. Брѣчковъ, се види, че това дружество още първата си година е показало добъръ успѣхъ, и обещава за бѣднище да има по голѣми операции.

Въ Видинъ, почна да се издава на ново в. „Народенъ листъ“. На читателитъ е извѣстно програмата му, органъ на тамошните русофили Каравелисти.

Въ София, почна да се издава новъ вѣстникъ „Истокъ“. Отъ първия му брой, който видѣхме, можеме да заключиме и да го прѣпоръчаме, като вѣстникъ който се редактира умѣло. Ще защищава интереситъ на днесъ властуващата партия въ Княжеството. Желаемъ му дѣлъгъ животъ и много абонати.

ВѢНИШЕНЪ ОТДѢЛЪ

Спорѣдъ послѣдните извѣстия положението на ерменцитъ въ Турция е едно най мизерните и отчаяните. Цѣли семейства сѫ изоставени на произвола на сѫдбата — да умрятъ отъ гладъ; хиляди семейства, които по рано сѫ имали завидно положение и завидни членове, днесъ сѫ въ най-голѣмата нещета; много ерменски имоти сѫ зарабени отъ вакуфските управлени и пр. Това плачевно и окаяно положение на ерменцитъ е подбудило Арменския патриархъ Орманиянъ да по-даде меморандумъ на сultана, въ който иска слѣдните: 1) да се позволи на патриаршията една подписка въ полза на десетѣхъ хиляди вдовици и сирачета, останали отъ послѣдните кланета;

2) да се забрани на вакуфското управление да присъюва имотитъ на ерменцитъ, както това е останало въ Алепо, Диарбекиръ и Урфа;

3) да се взематъ пакъ на служба изгонениетъ безъ причина ерменци;

4) да се позволи на ерменцитъ пътуването прѣзъ вѣтръшността на турската империя, както и свободното влизане и излизане и влизане въ пристанищата на параходитъ, на които до сега е забранено това;

5) да се освободятъ всички жени и момичета, грабнитъ отъ мухамеданските бейове и

6) да се вѣстанови правото на патриаршията да публикува своите прикази и да се оплаква противъ единичните чиновници.

Не отдавна бѣхме свидѣтели на новината, че съ единъ указъ отъ кралъ Александъръ се ввежда, като задължителенъ предметъ въ срѣбъските училища, изучванието на турски езикъ. Отъ каква

стойност и значение е това распореждане ний оставаме на читателите си сами да си го обяснятъ, нъ за да се види, колко низко съжали сърбите, така също да се узнаятъ и сръдствата, съ които си служятъ, за да добијтъ благоволението на султана, та да прѣчкътъ на българите въ Македония подъ покровителството на турските административни власти, ний публикуваме слѣдното съобщение, което сръбското правителство е разгласило чрѣзъ виенския вѣстници:

„Кралъ Александър е наградилъ първия адютантъ на султана, генералъ Саидъ-Паша съ голъмата лента „Св. Савва“ и церемоний майстера Абдулъ Гезакъ паша съ звѣзда на таковския орденъ“.

Каквото щътъ сърбите, нека правятъ, нъ нека знаятъ, че нито въвеждането на турския езикъ, нито подаряванието на ордени ще помогне на сърбите, за да посрѣбятъ Македония.

Телеграмитъ отъ Цариградъ явява, че вслѣдствие постъпките на българ. Дипломатически агентъ въ Цариградъ относително послѣдните събития въ Косовския вилаетъ султана е амнистиралъ всичките свои поданици българи, арестувани по послѣдните прѣтърсвания на оржие и пр. Така също е дадена заповѣдъ да се уволнятъ всичките каймаками, които съ прѣвишили своята власть като съ даже и злоупотрѣбили съ нея.

Този актъ отъ благоволение на Султана спрямо България се счита въ Цариградъ отъ дипломатическите кръгове, като голъмъ успехъ за българското дѣло.

На 5 т. м. български дипломатически агентъ Г-нъ Марковъ е билъ повиканъ въ Ялдъза, гдѣто му е съобщено, че султана е рѣшилъ да испрати една военна комиссия, съставена отъ Енверъ-паша, комендантъ на Воло, Саадединъ паша, адютантъ на султана и още трима полковници въ Скопие, за да произведятъ едно слѣдствие. За да докаже своятъ сърдечни чувства къмъ князя и България Султана е заповѣдалъ да се освободятъ отъ арестъ всичките му поданици българи, съ изключение само на 15 души, които ще бѫдатъ съдени като виновни, и да се отчислятъ всички каймакани, които съ злоупотрѣбили съ властьта си.

Тъзи рѣшения на Султана, които отговарятъ на българските желания, подкрепени отъ великиятъ сили, че установятъ спокойствието въ вила-ета и задоволятъ всичките страни. Общото мнѣние настоява щото положението за напрѣдъ на вилаета да бѫде консолидирано съ помощта на законни мѣрки.

Напослѣдъкъ въ Букурещъ е станжало едно съглашение между Флевистите и Аурелианистите за съвместно дѣйствие противъ кабинета на Стурдза. Избранъ е комитетъ, състоящъ отъ 6 души подъ предсѣдателството на Аурелианъ, който ще има за цѣль да ръководи енергически борбата противъ кабинета на Стурдза. Вѣстниците на тази съединена опозиция, съ открила ожесточена атака на правителствените, нъ послѣдните се отнасятъ къмъ всичко мълчаливо. Всички считатъ това застрашително за сегашния кабинетъ, който не се ползувалъ съ твърдъ голъмъ авторитетъ даже и между привърженците си.

Норвегия е повдигната напослѣдъкъ въпросъ за съвршенното си отпѣзване отъ Швеция. Норвегия е свързана съ Швеция само чрѣзъ общия за двѣтъ страни кралъ. Тя си има свое автономно вътрѣшно управление, нъ вънкашно се представя отъ Швеция. За сега има двѣ течения: Швеция сама да си води вънкашната политика, а другото е да се отдѣлътъ и отъ едничката връзка, която съединява Швеция и Норвегия — общия владѣтель.

Ромжнитъ и Добруженци.

Нашите читатели твърдѣ често съ срѣщали много печални новини за добруженците, за лошите и брутални отношения на Ромжните власти спрямо живущите въ нея страна българи. Ние много на често сме съобщавали нѣкои изводи било отъ частни писма, които сме получавали, било извлечение изъ ромжнския вѣстници. Нъ слѣдните дѣйствия, особено миналата година, на Тулчанския префектъ, нѣкои си Ниницеску, който е станалъ цѣль деребей въ свойтъ административни дѣла, надминахъ всѣка граница на приличие. Всичко, което се чува българско, се прѣслѣдва по единъ твърдѣ не преличенъ начинъ: училищата цѣркви, въ които учатъ дѣцата си и се молятъ на Бога, този Г-нъ Деребей—Ниницеско, е почналъ да затваря, иска да поражава единъ народъ, когото въ растояние на 500 години турцитъ не можихъ да направя. Българите отъ нея страна съ дошли до отчаяние. Миналото лѣто ходихъ въ Букурещъ—Синай да се плачатъ на Краля, той не ги прими, ето сега такъ съ отишле да му

поднесътъ друга молба, въ която искатъ не присъединенія къмъ България, както нѣкои вѣстници казватъ, а искатъ да имъ се зачитатъ правата като на хора, а не като на добитакъ. Прощението, което по добрѣ извличаме отъ в. „Дрептате“ е едно печално отглеждало за положението на нашите сънародници въ Добружа. Това положение ние свободните трѣба да го земиме по присърдце, и нашето правителство, както се застъпва за братията македонци, ще направи една длѣнност, ако се застъпятъ и укажатъ на Ромжните власти, че българите, както се отнесътъ индиферентно къмъ такова едно съвѣтско напомняване; и ние тукъ, да затвориме ромжнския училища, да прогониме поповете имъ, да идътъ тамъ въ Трансильвания. Най-послѣ, ние сме си господари на страната, както съ ромжните, но ако ромжните, както и ние, имаме закони, трѣба да тѣзи закони да се еднакви и за едни и за други. И какво искатъ българите отъ Добружа! Искатъ права, свобода; искатъ да се вѣспитаватъ на езикъ, какъто искатъ. Ето и прошението на доброжанци:

„Кралю!

„Добружанското население, прѣдансно на Ваше Величество и на Династията Ви, въ отчаянието си припада къмъ Ваше Величество за спасение.

„Кралю!

„Днес ужасъ владѣе въ Добружа. Всички закони, както и нашите права съ потъкани. Вмѣсто тѣхъ разбойничество се е въдворило официално въ тулчанска окрѣгъ; доказателство съ истѣзанията въ Потуръ и случившето се въ Сакча.

„Истѣзавано и искусано отъ сбирциата на управителя Нициеска, обръжени съ роднини и защищателни, поставени въ служба, населението е достигнало въ положение да напусне земята, гдѣто се е родилъ; доказателство съ Липованите, голъма част отъ които въ близко бѫдже ще се изселятъ въ България.

„Ето гдѣ води едно растроено управление.

„Добруджа има още нужда отъ подобреніе, които да оздравява развитието ѝ.

„Въ народно отношение, заповѣдайте да се отвори единъ примѣръ лицей въ Тулча, въ който говоримъ въ страната езици да се прѣподаватъ задължително.

„Въ икономическо отношение, заповѣдайте да се подобри положението на ония, които се занимаватъ съ рибарство, като се уреди едно общинско управление.

„Кралю!

„Всеобщото желание е, щото законите отъ общото отечество — майка, да се въведатъ и въ Добружа. Лишени отъ права, като нѣмаме представители въ Народното Сѣре, които да искаватъ страданията и желанията ни, отправяме молбите си за това къмъ Ваше Величество.

„Кралю!

„Единъ лъжливъ слухъ насърби сърдцата на всички Тулчани; заинтересуватъ да подържатъ Ниницеска проповѣдватъ, че Ниницеску билъ Вашъ Пратеникъ.

„На твърди лоши испити е подложенено населението въ Добружа. Дайте ни, Кралю, способно и честно управление, повърнете ни спокойствието, което е въ състояние да ни оздрави развитието по всичките клонове на нашата дѣятельност. Населението отъ Тулчанския окрѣгъ — безъ разлика на народност — простира прѣдъ стъпките на славния Ви Прѣстолъ, иска остранението на сбирциата, съ управителя Нициеска, съ роднините му и защищаването отъ него, които съ скакалци съ Добружа. И спорѣдъ както въ 1878 година Ваше Величество повдигнахте славното „румжиско трицвѣтно“ знаме въ отечеството на Мирча Велики, повдигнете и днес, въ 1898 год., „блѣлото“ знаме, знакътъ на мира и рѣдътъ, опожени къмъ напрѣдъкъ.

„Дай Боже, щото духотъ, който прѣдовожда Румъния, да бди отъ горѣ.“

Чумата въ Персия.

Спорѣдъ доставените въ Вѣрховния Медицински Сѣре въ Сѣре, чумата се е появила въ Персия и цѣлия Персийски заливъ е обявенъ за заразенъ отъ чума. За прѣдизвикане на страната ни отъ тоя новъ бичъ на человѣчеството, Медицински Сѣре въ зарадището си отъ 30-и Декември т. г. е прѣпоръчалъ на правителството прѣдпазителни мѣрки, отъ които ние тукъ прѣпечатваме слѣдующите: 1) Да се запрѣти внасянието въ Княжеското на каквито и да било стоки и прѣдмети, които идътъ направо отъ заразените мѣста; 2) Да се затворятъ всичките черноморски пристанища за пароходи и кораби, идущи направо отъ заразените отъ чума мѣста, ако тѣ не съ издържали карантина въ нѣкой Турски лазаретъ; 3) За сега заразени отъ чума мѣста се считатъ: Бомбай и вѣобище цѣлата западна Индия.

КНИЖНИНА.

Българското опълчение въ освободителната Турско-Руска война прѣзъ 1877—78 год. Дѣйствията на 3-та дружина отъ Българско-Опълчение.

Въспоминание на подпоручика отъ сѫщата дружина С. И. Кисовъ, пѣна З лева, София печатница Калчевъ и С-и.

Ето една книга, която трѣба да бѫде една отъ настолните книги на всѣкой единъ Българинъ. Отъ нея всѣкой единъ — билъ той воененъ или гражданинъ — ще види и изучи дѣйствията на нашите братия опълченци — ядката и гордостта на нашата армия. Книга, която указва духътъ, дѣлата, които трѣба да въодушевляватъ всѣкой единъ родолюбецъ, патриотъ; всѣкой единъ, който милѣ за свободата на татковината си, книга, която дава живъ примѣръ за подражание на всѣкой войникъ. Книгата е написана ясно, гладко, четливо, безъ никаква тенденция и автобиографически фалшивъ. Неотказваме, че може би въ нея има пробели, но длѣнностъ е на всички останали живи опълченци, да подпълнятъ и исправятъ непълнотата за което нѣщо и самия авторъ Кисовъ — ще имъ бѫде крайно благодаренъ, понеже то е и за него най-горѣщото му желание, та при второто издание на книгата да се даде самата крайна точностъ и върна популярна пълнота на дѣйствието на Българските опълченци, защищати на Шипка отъ калените по Черна-Гора Сюлейманови ордии, побѣдените герои при Стара Загора. Като прѣпоръчваме книгата на всѣкой единъ българинъ, ний не можемъ да не направимъ, едно малко извлѣчение за единъ човѣкъ, когото извѣстни политически банкрuti искатъ да скаратъ като епохаленъ патриотъ, като единъ безкоризненъ служител на народните интереси. — Думата е за Ст. Стамболова.

Като говори — автора — за безбожните и експлоататорските дѣйствия на компанията „Когантъ, Грегеръ и Горвицъ“ той казва:

„Чудно е, обаче това, че въ числото на тѣзи пиявици — скучачи се намираха по нѣкога и Българи. Но това, за щастие, бѣхъ единични личности.

„Нѣма стадо безъ мѣрша“ казва Българската пословица и тя се оправдаваше въ случая. Такава една мѣрша, която само обичаше да се кичи съ названието „патриотъ“, азъ срѣщахъ днес на една отъ тѣрновските улици между множеството народъ. Този „патриотъ“ бѣше мой старъ познайникъ С. Стамболовъ.

„—Е, кого вѣждамъ? се обѣрнахъ азъ къмъ него, и безъ забикалки, продѣлжихъ: какво тѣршишъ тукъ? На такъвъ патриотъ, като тебъ, не му прилича нагайка въ рѣка. Ти, който викаше винаги: „или да умрѣшъ“, сега трѣбаше да имашъ въ рѣкѣ си пушка, вмѣсто нагайка, и да бѫдешъ тамъ, гдѣто съ истинските патриоти.....

„—Сега тамъ е ваша работа, ми отговори патриота Стамболовъ авторитетно. Моята ще бѫде послѣ.....

„И дѣйствително „работата на Стамболова се оказа да е била за послѣ. България дѣлго врѣме ще помни „работата“ на той „патриотъ“.

.... И така, патриота, Стамболовъ, въ 1877—78 г., съ нагайка въ рѣка трѣпа населението за да богати себе си и хищниците евреи — доставчици, въ свободна българия — се прокламираше за отечественъ спасител и прѣстолосъдател — безъ да се взиматъ подъ внимание кѫщиците му, банките и прочие на признатата на безкоризненъ патриотъ, отечествоспасител и трагически прѣстолосъдател, мѣрша.

ТЕАТРЪ

На 7 того, отъ страна на гимнастическото дружество „Юнакъ“, учителското дружество „Братия Миладинови“, се даде вечеринка за въ полза на избѣгалите отъ турско българи — македонци, по-слѣдната программа:

- 1) Гуно. — „Войнишки хоръ“ изъ оп. „Фаусъ“. — пѣиж. хоръ.
- 2) Сказка. — Чете Г-нъ Д. Тодоровъ.
- 3) Бългини. — Каватина изъ оп. „Норма“. — пигулки-дуетъ, акомпаниментъ — пияно.
- 4) Л. Каравеловъ. — „Робство“ — пѣе смѣсенъ хоръ.
- 5) Занѣцъ. — „У бой“ — пѣе смѣсенъ хоръ — акомпаниментъ — оркестъ.

- 1) Аура. — Български Народенъ Химнъ. — Пѣе смѣсенъ хоръ, акомпаниментъ — оркестъ.
- 2) Pizzicato. polka —

Д-ръ А. Дворакъ. — „Муравски дуети“: № 3-и и 11-и — пѣе дамски хоръ — акомпаниментъ пиано.

4 * — Славянски Народни пѣсни: 1-ва Българска, 2-ра Полска и 3-а Чешка. — Баритонъ Соло, акомпаниментъ оркестъ.

5) Даннеръ. — „Valse fantaisie“. —

III

ТА НЦ Ъ.

- 1) Хоро
- 2) Валсъ.
- 3) Кадриль
- 4) Полька

Въ вечеринката взематъ участие: мъжки и смъсень учителски хорове, Г-ца Р. Казаджиева, Г-нъ Фр. Хорачекъ, Г-нъ Гунчевъ и военния оркестъ.

Програмата ще се испълни подъ управлението на Г-да К. Партелиевъ и А. Мацакъ. —

Изобщо концерта излъзва сполучливъ, разбира се, като се не взиматъ подъ внимание, нѣкои слабо испълнени части отъ общото, като нечуванието акомпанимента на пианото и други такива дребулии, както и теглението да бѫдемъ първи на гледъ, макаръ и не по право, и да проявяваме много по вече отъ онова, което съдържаме и можемъ. Не можемъ да не спомѣнемъ и за неделикатната постежка на Г-на Партелиева, който, по всѣка вѣроятностъ е писалъ програмата, и написалъ... ще се испълни подъ ржководството на Г-да К. Партелиевъ и А. Мацакъ“

Нима скромностътъ вънъ отъ българский инатъ и надутостъ, не допушташъ да се постави името на А. Мацакъ въ начало, ако не по способностъ, то поне, като къмъ чуждестранецъ, който отдавна работи помежду настъ и за настъ. Дѣйствително, това на гледъ е много прости работи, но единъ истински-вѣспитанъ човѣкъ, не ще погледне на тая, спорѣдъ настъ, маловажностъ съ българското мигающе око.

Литературно-музикалната вечеринка, която се даде за въ полза на фонда „Василъ Левски“ на бъдьго, произвѣде много добро впечатление. Като се вземе предъ видъ късото време и това, че повечето почти номера, се испълняваха отъ ученици и ученическия хоръ, ний не можемъ да не похвалимъ учителя по пѣнието въ мѣстното мъжко класно училище.

ИЗЪ ВѢСТИЦИТЕ.

Въ в. „Родолюбецъ“ бр. 74 отъ 27 Януарий и. г. има помѣстено едно твърдѣ умѣстно антрефите за едно ниско обявление, печатано въ нѣколко броя на в. „Поминъкъ“. Ний провѣрихме бр. 1-й, 2-й и 3-й отъ м. Януарий и, за жалостъ,увѣряваме се, което в. „Родолюбецъ“ пише. Това обявление се дава отъ нѣкой си Житомирски въ Варна. Той прѣпоръжва на Българските съпрузи цѣръ, който да употребѣзъ, ако искатъ да нѣматъ дѣца; съ други думи, той ги учи на деморализация. Цѣлото обявление е глупаво и шарлатански написано. Какво се пада на този Житомирски, който, безъ стѣнение иска да убива Българското потомство още въ зародишъ му, то е, както и самъ в. „Родолюбецъ“ му е опредѣлилъ, работа на таможното прокурорство. Но че и в. „Поминъкъ“ много ниско е падналъ, като е приелъ за едноничко вѣзнаграждение да печата подобно обявление, и ний сме съгласни съ в. „Родолюбецъ“.

Отъ тукъ пакъ ний ще кажемъ още на Житомирски, че ако той е увѣренъ въ сигурното дѣйствие на своя цѣръ, да го задържи за себе си и го опита въ своето семейство. По този начинъ, надѣваме се, да исчезне този сой Житомирски, който иска да сѣ разбрать въ Българското общество. За този пакъ ний му прашаме отъ тукъ само нашето прѣвѣрѣние.

ОБѢВЛЕНИЯ

Важно за Плѣвенските Г-ци и Г-жи

Управлението на Плѣвенското женско Домакинско училище извѣстява на Г-щите и Г-жите, че почва да взѣма поржчки за изработка на всѣкаквъ видъ дамски и дѣтски рокли, блузи, пелерини и др., съ съвѣршено намалени цѣни. При това извѣстява, че е вземено мѣрки за точното и здраво изработка на поржките и за изработването имъ въ опредѣленъ срокъ.

1—2

Отъ управлението

ТѢРГОВСКИ ТЕФТЕРИ

Въ печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви има готови отпечатани и подвѣрзани отъ всичките видове Тѣрговски тѣфтери каквито Тѣрговски Законъ изиска.

Продаватъ се съ 10% по ефтене отъ всички други.

ОБѢВЛЕНИЯ ОТЪ СДѢБНИТЪ ПРИСТАВИ

№ 1198

Извѣстява, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти гришикото землище.

1) Нива гришикото землище мѣстността „Трѣстена“ 10 декара 1 аръ при сжеди Хр. Ив. Петровски Цѣстанъ Миковъ и Константинъ Русеновъ оценена за 51 левъ

2) Нива същото землище мѣстността „Равнишето“

10 декара 1 аръ при сжеди Въльо Цвѣтковъ, Петко Цвѣтковъ и Донка Николица оценена 51 левъ.

3) Нива същото землище мѣстността „Нежовица“ 6 декара 7 ара при сжеди Ахмедъ Докъ Инселюлу. Татаръ Ахмедъ и Пакъ оцѣнена 51 левъ

4) Нива същото землище мѣстността „Равнишето“ 5 декара 5 ара при сжеди Косто Цвѣтковъ, Стоянъ Атанасовъ, Петрапъ Ивановъ оцѣнка за 27 лева 50 ст.

5) Нива същото землище мѣстността „Селището“ 3 декара 6 ара при сжеди Христо Ивановъ Петровски, Петър Петровъ и Пелишатски пакъ оцѣнена 18 лева

6) Нива същото землище мѣстността „Вехтилозия“ 3 декара 1 аръ при сжеди: Маринъ Ив. Кушовъ, Го. Ранъ Цвѣтковъ и Колю Стояновъ оцѣнка за 16 лева.

7) Ливада гришикото землище мѣстността „Голи Орманъ“ 2 декара 7 ара при сжеди: Стоянъ Атанасовъ Косто Цвѣтковъ оценка 22 лева.

8) Лозе същото землище мѣстността „Равнишето“ 5 декара 3 ара при сжеди: Василь Кирковъ, Димитър Цвѣтковъ, пакъ и слогъ оцѣнта 50 лева.

9) Къща въ с. Гришица въ дворътъ единъ коишъ за храна, съдворно мѣсто 6 декара при сжеди Паращека Мотевъ Тодоръ Мотевъ Иванъ Ликовъ и бара оценка 100 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна. Имота е собственъ на Христо Мотевъ отъ с. Гришица, не заложенъ продава се за удовлетворение искътъ на Тодоръ Христовъ С-е Спасовъ отъ гр. Плѣвенъ за искъ 370 лева и други разноски по исполнителни листъ № 4246 отъ Пакъ, Окл. Мирови Сдѣдия.

гр. Плѣвенъ 13 Февруарий 1898 год. 1—2

П. С. Приставъ: П. Д. Въловъ

№ 1197

Извѣстява, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ сдѣдующите недвижими имоти въ гришикото землище.

1) Нива гришикото землище мѣстността „Равнишето“ 11 декара 6 ара при сжеди: Иванъ Бочовъ, Христо Илиевъ и Станка Василица оценка 58 лева 2) Нива същото землище мѣстността „Средно бранице“ 8 декара 1 аръ при сжеди: Ив. Банчевъ, Иванъ Докилъ и Косто Цвѣтковъ оцѣн. за 41 левъ. 3) Нива същото землище мѣстността „Средни връхъ“ 7 декара при сжеди: Русинъ Тоневъ Ив. Банчевъ и Банко Илиевъ оцѣнка за 35 лева 4) Нива същото землище мѣстността „Равнишето“ 5 декара 5 ара при сжеди: Банко Илиевъ Иванъ Банчевъ и пакъ оцѣн. 27 лев. 50 ст. 5) Нива същото землище мѣстността „Средни връхъ“ 5 декара 2 ара при сжеди: Петранъ Кировъ Рада Русевица и Банко Илиевъ оцѣнка 26 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна. Имота е собственъ на Илия Хр. Баичовъ отъ с. Гришица, не заложенъ продава се за удовлетворение искътъ на Тодоръ Христовъ С-е Спасовъ отъ гр. Плѣвенъ за искъ 267 лева 50 ст. и др. разноски по исполнителни листъ № 4240 отъ Пакъ, Окл. Мир. Сдѣдия

гр. Плѣвенъ 13 Февруарий 1898 год. 1—2

П. С. Приставъ: П. Д. Въловъ

№ 1506

Извѣстява, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ въ Брашлянското землище.

1) Едно лозе отъ около 1 1/2 декаръ въ мѣстността „Равнишето“ оцѣнено за 12 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Имота е собственъ на Васия Кунева настоинца на малолетните наследници на покойния Велко Гечовъ отъ с. Брашляница не е заложенъ никому. Продава се за удовлетворение искътъ на Иванъ Неновъ отъ с. Брашляница отъ 120 лева по исполнителни листъ № 690 отъ Плѣвенъ, окол. Мир. Сдѣдия.

гр. Плѣвенъ 12 Февруарий 1898 год.

Дѣло № 815 97 год. 1—2

П. Сдѣд. Приставъ: П. Д. Въловъ

№ 1196

Извѣстява, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия не движимъ имотъ находящъ се въ Гришикото землище.

1) Лозе отъ 4 декара и 3 ара мѣстността „Вехтилозия“ оцѣнено 43 лева. 2) Нива 10 декара 7 ара мѣстността „Равнишето“ оцѣнена 51 левъ. 3) Нива 10 декара 1 аръ мѣстността „Голям Орманъ“ оцѣнена 53 л. 50 ст. 4) Нива 7 декара 9 ара мѣстността „Средно бранице“ оцѣнена 39 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Имотътъ е собственъ на Юрданъ П. Даниловъ отъ с. Гришица не заложенъ, продава се за удовлетворение искътъ на Тодоръ Христовъ С-е Спасовъ отъ гр. Плѣвенъ отъ 110 лева лихвата и разноски по исполнителни листъ № 6093 отъ Пакъ, Окл. Мир. Сдѣдия.

гр. Плѣвенъ 12 Февруарий 1898 год. 1—2

П. Сдѣд. Приставъ: П. Д. Въловъ

№ 1195

Извѣстява, че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ Гришикото землище.

1) Нива отъ 8 декара мѣстността „Голѣми Орманъ“ оцѣнена 40 лева.

2) Ливада отъ 6 декара 4 ара мѣстността „Средно бранице“ оцѣнена 45 лева.

3) Нива отъ 7 декара и 3 ара мѣстността „Равнишето“ оцѣнена за 36 л. 50 ст.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви - Плѣвенъ

Имотътъ е собственъ на Христо Ив. Динчовъ отъ с. Гришица не заложенъ, продава се за удовлетворение искътъ на Тодоръ Христовъ С-е Спасовъ отъ гр. Плѣвенъ отъ 122 лева лихвата и разноски по исполнителни листъ № 6033 отъ Пакъ, Окл. Мир. Сдѣдия.

гр. Плѣвенъ 12 Февруарий 1898 год.

П. Сдѣд. Приставъ: П. Д. Въловъ 1—2

№ 910

Извѣстява, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародование настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по втора продажба слѣдующите недвижими имоти лѣжащи въ землището на с. Староселци, имено:

1) Нива „Мон. Върхъ“, 16 декара оцѣнена, произволно.

2) Нива „Мон. Върхъ“, 128 декара, оцѣнена произволно.

3) Нива „Лозата“, 59 дек., оцѣн. произволно.

4) Бостанъ „Съхърча“, 5 дек., оцѣн. произволно.

5) Къща въ селото, отъ прости дѣрвени материали, покрита съ прѣсть, обемъ 10 по 5 по 2 кв. м., съ дворъ 20 декара, оцѣнена произволно.

Продавамъ имоти съ собствени на Цѣнавко Цѣковъ, отъ с. Староселци, продаватъ се по искътъ на Цѣнавко Герговъ, отъ сжш. село, състоящъ отъ 442 л. 10 ст., лихви други разноски по исполнителни листъ № 277 отъ 25 Януарий 1896 год. на втори Плѣвенъ, Мир. Сдѣдия.

Разглеждане книжата и наддаванието може да става всѣки присъственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 3 Февруарий 1898 год. 2—2

Пом. Сдѣд. Приставъ: М. П. Марчевъ

№ 911